

нѣчто, и любезно оклобызавъ, пазаше го въ пазвата си като нѣкое многоцѣнно сокровище, и съ частото ногово прочитаніе отпѣждаше тѣмъжъ на мѣрскитѣ мзавы.*)

И поживѣ блаженный Іоаннъ на това мѣсто седмь лѣта и четири мѣсаци безъ да мѣ умръзне или да са облѣни ни на часъ но прилагаше на ревността си повече ревность, и на усердіето си еще присърдце, и просто да речемъ въ стара возрастъ юношескъ пѣргавинъ показваше. И мнозина идахъ при него и приносяхъ недѣгавитѣ си кои съ неговитѣ молитвы здравъ бывахъ.

И като са расчъ за него по сичка тая земля, мнозина поревновавше докродѣтелното негово житіе, изволихъ да живѣатъ съ него, направихъ цѣрква тамо въ пещерѣжъ и съставихъ обитель (монастырь), началника и пастыря имѣше преподобнаго отца. Който доврѣ упасе стадото си, мнозина приведе къ Богъ, направи велики и преславни чѣдеса, и пристигнъ въ глѣбокъ старость. Но кога че разсмѣ своето къ Богъ отшествіе, обратиса на молитва, теплы слъзы излиवेशе изъ очи, и приклонивъ колѣна, Боже, дѣмаше, вседержителю, прѣими мѣ грѣшнаго и недостайнаго раба своего, и сочѣтайма въ лика на твоитѣ избранни: зачѣто ничѣ добро не направихъ на землята блаже, того ради моля твоя благодѣ, да повелишь за да дойде ангелъ благъ, като да не возбранѣтъ лѣкавитѣ дѣхове моемо возлѣзваніе. И, Господи, въ рѣцѣ твои предавамъ дѣхъ мой като издѣма, агіе, въ рѣцѣтѣ кожии предаде дѣхъ. Поживѣ же до кѣдѣ седемдесать години, а прѣстависа въ лѣто Господне 946. мѣсца Августа нѣ. и погребохъ го на мѣстото мѣ неговитѣ ученицы.

Като са бѣ минжло доволно время, неизреченно благовоніе исхождаше отъ гроба неговъ. И като открьхъ гроба, видѣха тѣлото преподобнаго совершенно цѣло, и совѣмъ непричастно тли (не нагнило никакъ) испѣираше благоуханіе веліе, така чѣ вса-

*) Думася еще, чѣ когато преподобный отецъ Іоаннъ ся отрѣклъ отъ царского призованіе и вижданіе изрѣстилъ чрезъ посланныѣ на царя; зада складе огнь на това мѣсто гдѣто е поставилъ шатрѣжъ си, а той пакъ ще направи сѣщѣто на своето си мѣсто, и като ся дигнѣлъ на высоко дымѣтъ отъ двата огня, видѣли изъ далечъ единъ на другаго мѣстото. И така пріелъ царѣтъ малко нѣкое удовольствіе на горещѣто свое желаніе и върнѣлся. Отъ тогасъ и до нынѣ върхѣтъ на тая гора, що лежи на западъ сръщѣ монастыря, наричася „царевъ връхъ.“